

Белар.

У абарону помнікаў культуры

Беларускі народ за сваю шматгадовую гісторыю стварыў багатыя скарбы ў галіне архітэктуры, жывапісу, скульптуры і ў іншых відах мастацтва. Гэта мастацтва расказвае нам аб жыцці і барацьбе народа, аб яго праці і перамогах.

На вялікі жаль, пераважна большасць помнікаў беларускай культуры загінула ў час вайны, якія адбываліся на тэрыторыі Беларусі, а шмат было знішчана ў перыяд панавання ў Беларусі польскіх панноў. У выніку гэтага ў нас захавалася вельмі невялікая частка помнікаў культуры.

Не захавалася ў Беларусі ніводнага жыллага будынка, а таксама ніводнага дружалюба збудавання, узведзенага раней XVI стагоддзя. Знішчана пераважна большасць твораў народнай рабы на дрэва, багата аформленых кніг, выданых у Беларусі друкарняў у XVI — XVIII стагоддзях, твораў жывапісу, скульптуры і народнай творчасці. Нашы музеі бедныя экспанатамі беларускай культуры дасюльскага перыяду. Мы вельмі слаба ведаем сваё мінулае, сваю старажытную і сярэднявечную культуру. Усе гэта абавязана нас старанна збіраць, беражліва захоўваць і ўважліва вывучаць помнікі беларускай культуры.

Між тым, работа на ахове помнікаў старажытнасці пастаянна ў нас вельмі дрэнна. Асобы, якія адказваюць за гэтую работу ў Міністэрстве культуры БССР і Дзяржаўным Камітэце Савета Міністраў БССР па справах будаўніцтва і архітэктуры, на сутнасць бяздзейнічаюць. Да гэтага часу не складзена поўнага спіса помнікаў, якія падлягаюць ахове дзяржавы, не наладжаны кантроль за тымі помнікамі, якія знаходзяцца пад ахай, не праводзіцца работа на іх рамонце і рэстаўрацыі.

У выніку такога бяздзячнага стаўлення на нашых вачах гінучы многія каштоўныя помнікі культуры. Прывядзем некаторыя прыклады. У Мінску на плошчы Савойскай знесена нядаўна ратуша вёжа — выдатнае архітэктурнае збудаванне XVIII стагоддзя. У Пінску узарваны храм таго-ж стагоддзя. Па-варварску знішчаюцца гарадзішчы (самыяшыны) у Мінску і ў Віцебску. Разрушаны і раскопаны гарадзішчы і курганы і ў іншых месцах Беларусі. Катастрафічна разбураецца ратуша ў Магілёве, пабудаваная беларускімі народнымі майстрамі Фескай і Ігнатам у XVII стагоддзі. У тым-жа Магілёве разбураюцца таксама такія помнікі архітэктуры, як Успенская і Пацароўская царквы. Гінуць безваротна і іншыя славутыя помнікі архітэктуры: Каложская царква XII стагоддзя ў Гродна, Благавешчанская царква таго-ж стагоддзя ў Віцебску, царквы XIII — XV стагоддзяў у Навагрудку, XIV стагоддзя — у Пінску, XV — XVII стагоддзяў — у Міры.

Усе гэтыя помнікі перажылі многія пакаленні нашых продкаў. Яны былі шмат нягод. Адна з іх дэжыла да нашага часу ў выглядзе руін, іншыя — у добрым стане.

Аднак, калі так злучыцца нядаўна, як цяпер, будзе працягвацца ахова помнікаў старажытнасці, дык большасць і тых няможліва захаваных да нашых дзён помнікаў культуры, загіне ў бліжэйшых дзесяцігоддзі. Усе гэта прымусівае нас сур'ёзна пазнацца аб гэтым і прыняць радыкальныя меры, каб спыніць знішчэнне помнікаў культуры і арганізаваць іх ахову і вывучэнне.

Мы выказваем сваю салідарнасць з артыкуламі «У абарону помнікаў культуры», апублікаванымі ў «Літаратурнай газеце» ў жніўні і верасні 1956 года, у якіх ставіцца пытанне аб арганізацыі спраў аховы і абароны помнікаў культуры.

Мы лічым, што для гэтага ў першую чаргу неабходна правесці наступныя меры:

Стварыць пры Саветах Міністраў нацыянальных рэспублік камітэты, якія-б займаліся ахай помнікаў культуры, гісторыі і прыроды, і арганізавалі пры гэтых камітэтах вучоныя саветы з вучоных адпаведных спецыяльнасцей.

Да аховы і адукацыі помнікаў культуры прыцягнуць таксама мясцовыя насельніцтва і ў першую чаргу настаўнікаў, арганізавалі камітэты з мясцовага насельніцтва для аховы кожнага канкрэтнага помніка старажытнасці.

Увесці ў кодэкс законаў ССР пункт аб прымяненні да суровай адказнасці і адданні пад суд асоб, якія знішчаюць або садзейнічаюць знішчэнню помнікаў культуры.

На працягу 1957 года скончыць складанне спісаў помнікаў культуры, узятых пад дзяржаўную ахову. Пры складанні гадавых бюджэтаў на будаўніцтва прадугледжваць неабходныя сумы на рамонце і рэстаўрацыю гэтых помнікаў.

Наладзіць работу па папулярызаванні помнікаў культуры праз газеты, часопісы, лекцыі і брашуры.

Арганізаваць у Мінску гісторыка-этнографічны музей і музей народнай творчасці.

Н. НИКОЛЬСКИЙ, член-карэспандэнт Акадэміі навук ССР, прафесар, член Акадэміі навук БССР, доктар гістарычных навук.

П. ГЛЕБКА, член-карэспандэнт Акадэміі навук БССР, пэат.

П. ПЕСТРАК, пісьменнік.

Я. ЦІКОЦКІ, народны артыст ССР, кампазітар.

У. УЛАДАМІРСКІ, народны артыст ССР.

М. КАЦАР, доктар мастацтвазнаўчых навук, прафесар.

М. ЛАРЧАНКА, доктар філалагічных навук, доктар філалагічнага факультэта Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта імя В. І. Леніна.

УКАЗ ПРЭЗІДЫУМА ВЯРХОўНАГА СОВЕТА БССР Аб прысваенні галоўнаму рэжысёру Беларускага рэспубліканскага тэатра юнага глядача тав. Мазалеўскай Л. І. ганаровага звання Заслужанага дзеяча мастацтва Беларускай ССР

За заслугі ў развіцці савецкага тэатральнага мастацтва прысвоіць галоўнаму рэжысёру Беларускага рэспубліканскага тэатра юнага глядача тав. Мазалеўскай Любові Іванавне ганаровае званне Заслужанага дзеяча мастацтва Беларускай ССР.

Старшыня Прэзідыума Вярхоўнага Савета БССР В. КАЗЛОУ.

Сакратар Прэзідыума Вярхоўнага Савета БССР Д. ЛУКАШЭВІЧ.

16 кастрычніка 1956 года
гор. Мінск.

Заслужаны дзеяч мастацтва БССР Любові Іванавна Мазалеўская 30 год свайго жыцця аддала беларускай сцэне і кінематографіі. Яна належыць да пакалення актывістаў — выхаванцаў Беларускай драматычнай студыі ў Маскве (выпуск 1926 г.), якія былі заснавальнікамі аднаго з лепшых творчых калектываў рэспублікі — тэатра імя Якуба Коласа.

Строгая, патрабавальная, прышчыповаць і добры густ характэрны для сярняных артыстаў розных па жанру ролей, такіх, як Любові Яравая ў п'есе К. Траўнэна, Агата ў п'есе К. Траўнэна, Агата ў п'есе «Жанчына», «Залатыя агні», «ІІ ліпеня», «Дзеці партызанаў».

Асабліва выразна раскрылася мастацкая індывідуальнасць рэжысёра. «Атэстат сталасці», «Напарэдадні», «Яе сябры» (у тэатры імя Якуба Коласа), «Даходнае месца», «Макар Дубрава» і «моднымі» мадэрнісцкімі п'ямі. У яе спектаклях заўсёды адчуваецца добры густ. Асабліва прыкметна настольнае імяненне рэжысёра ў кожным спектаклі адкрывае глядачу новыя імёны з асяродка зольнай акцёрскай моладзі.

Л. Мазалеўская шмат зрабіла для таго, каб са сцэны загалілі свежыя галасы Н. Яроміні («Напарэдадні»), Г. Арлова («Яе сябры»), Д. Галіцын («Атэстат сталасці»), Л. Драздовы («У добры час»), а цяпер — Р. Маленчанкі («Не ўсе каты маленяці») у тэатры юнага глядача і іншых маладых актывістаў.

«У добры час» (тэатр імя Янкі Купалы) — работы, якія характэрны арай тэатральнасцю і рэалістычным вышэйшым культурам мовы наватарствам. Адметнай рысай рэжысуры Мазалеўскай з'яўляецца тое, што яна ніколі не захлалася

Натуральна, што Л. Мазалеўскай даручана мастацка кіраўніцтва самымі малядымі ў рэспубліцы тэатра юнага глядача. Яна заклапочана стварэннем беларускага арыянальнага рэпертуару для маладых глядачоў павышэннем культуры мовы на сцэне і асабліва вышэйшым маладога пакалення савецкіх грамадзян.

Слова за вучонымі

Сапраўдзі — гэістыя адкаланні перагнітых рэшткаў раслін і жывёл, што збіраюцца на дне стаячых і поўстайчых вадаёмаў. Яны шырока выкарыстоўваюцца ў многіх галінах народнай гаспадаркі.

Сапраўдзі шырока ўжываюцца для грамадзянскага накуртне Малагана Сведраўскай вобласці, у гарадзішчы Чалыбінскай, Тюменскай, Бастрамскай, Яраслаўскай і іншых абласцей РСФСР. Шырока адкаляецца, што арганізатарамі калгаснай грамадзянскай на базе возера Малагана з'явіліся самі калгаснікі. Ужываюцца сапраўдзі як лячэбны сродак і ў БССР у Інстытутах нейралогіі, фізіятэрапіі і ў некаторых іншых медыцынскіх установах.

Сапраўдзі, у якіх многа кальцыя, фосфар, жалеза, але мала гліны, могуць з паспехам выкарыстоўвацца як дадатковы корм для свіней і хатняй птушкі, а таксама на ўгнаенні пад лясавыя культуры. Вядома, напрыклад, што ўжыванне сапраўдзі ў калгасе «Першае мая» Кліма-

віцкага раёна пад яравую шпаніцу даюць прыбыток ураджаю на 3,1 цэнтнера ў парэўнанні з унісеннем торфянога кампосту.

Таму вывучэнне сапраўдзі мае вялікае навуковае і практычнае значэнне. Асабліва цікавае ўдзялююць яны як паліва і сыравіна для хімічнай прамысловасці.

Шматлікімі вопытамі даказана, што з тону сапраўдзі атрымавацца да 700 кіلوграмаў розных рэчываў. З аднаго кубічнага метра сапраўдзі застанецца 79 працэнтаў сухой масы, якая вельмі падобна на торф. Гэтую масу і можна выкарыстоўваць як паліва.

Пры сухой перагонцы (пасля папярэдняй сушкі) атрымавацца падмоўная вада, смала, кокс, газ. Тона сапраўдзі коштуе 248 кілограмаў смалы, 443 кілограмы коксу і 66 кубічных метраў газу. Сапраўдзіны кокс па хімічнаму складу амаль нічым не адрозніваецца ад коксу, які мы

ПРОЛЕТАРЫ І УСІХ КРАІН, ЕДНАІЦСЯ!

ЛІТАРАТУРА І МАСТАЦТВА

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАДЛЕННЯ СІОЗА ПІСЬМЕНІКАЎ БССР

№ 43 (1110)

Субота, 20 кастрычніка 1956 года

Цана 40 кап.

Берагчы рыбныя багаці рэспублікі

Некаторым здаецца, што рыбныя багаці невывучаны, што колкі не карыстаюцца імі, усё роўна не будзе ім каша. І таму мала каго турбуе і непакоіць, што, скажам, гінучы маладыя каштоўныя рыбы да і самой рыбы з кожным годам становіцца ў нашых рэках усё менш і менш.

Калі пагаворыць з мясцовымі старажыткамі, кожны паверыць, што Дняпро за апошнія некалькі дзесяткаў год абмялеў. З'явілася гэта з многімі прычынамі. Адна з іх — менш стала лодка, асабліва ў прырэччых.

Брыгадзір калгаса імя Карла Маркса Аршанскага раёна тав. Бараню, паказваючы на той бок Дняпра, расказаў: — Некалі па ўсім левабярэжжы насупраць нашых Ліўкоў стаў лес. Сасна, асіна, бяроза, карабельня, каму належыць лес, не памятаю, толькі перад Кастрычніцкай рэвалюцыяй быў ён праддзельны на вясковы і вываз... Высеклі яго дачыста...

А хіба цяпер не здарэцца так, што мастак пасля адлучкі не знае свайго любімага «кутка» з лясом для рэчкі? Была балоца глядзель, як на вачах рушыцца аб'ект яго нахільнай прычы. Адно дрэва, адно куст — нямаго. Але калі кожны рыбак зыходзіць на сця, па кусту на шалаш, калі мясцовыя жыхары будуць высікаць пры раш маладзін на паліва — гэта прыкметна, гэта прыносіць вялікую шкоду. Аднак галоўнае ў тым, што высікаюцца лясы — малюць рэкі, выпэрваюцца рыбныя багаці.

Старыя рыбакі любяць успамінаць тая дні, калі ў нашым Дняпры трапілі ў сетку судак, марош, вострапільні скардзід. А цяпер гэтыя палюды рыб-радыска. Калі вы падзе злавіць каму-небудзь скардзід, вестка аб гэтым абляціць усю акругу. Нават ляшчя і зя з кожным годам становіцца усё менш.

Біч рыбакі — бракан'ерства. Яно прыняло ў нас шырокае паняццё. У Раганоўскім раёне непалаўку ад упадзення ў Дняпро Друці нашу ўвагу прыцягнулі яшчэ жывыя маладыя, якія плылі ў паверхню ракі. Хутка паказалася і лодка з хатнюком гадоў дваццаці. Калі яна парывалася

ся, можна было разгледзець, які хлалочы чэрпаў сачком, нагінаючыся праз борт, маленькіх лодку. На дне лодкі аказаліся беляны крошкі хлеба, перамяшанага з кіслатай.

— Я паспрабаваў толькі... — апраўдваўся хлалочы, пускаячы слезы, — дзядзька лодку браў хлеб ягона... Гадыце, навад рублік даў за лодку... Час-ад-часу бракан'еры з безваротным розумам і халодным сэрцам робяць спусташальныя набегі на самыя рыбныя месцы, знішчаюць незлічоныя мільёны маладых дзесяці дзесяткаў трох буйных рыб.

У іх асяродку рознастайныя сродкі, пачынаючы ад кіслаты і канчаючы ўрыўчаткай. Некалі Раганоўскі раён славіўся рыбай. Брыгадзір рыбацкай брыгады калгаса імя Варшылы Васіль Гручанкоў запрасіў нас:

— Падзям з намі, ужо як там там не было, а на шокі зловіць... Падзям з намі, ужо як там там не было, а на шокі зловіць... Падзям з намі, ужо як там там не было, а на шокі зловіць...

Брыгада ўстаноўлена заданне здыць за сезон каля васьмі тон рыбай. — І ўдзельні лавіць, і ўважыць Гручанкоў. — Вядома, што? Справа не даць гэтыя бракан'еры. Вядома, янаўды выдалак. З'явіўся на беразе ўчастковы мільнінер Музычэнка з напарнікам у сінім каміоні. Выбарлі месца больш глыбокае. А раней, яшчэ на доўгіх пацусіх вымух... Дзе тут рыба будзе вадзіцца...

Брыгада прыняла лодку. Зноў і зноў закідае яна снасі, а ў ішчымны кошыку рыба прыбывае павольна. Затое не, ды і пакажыцца ў хвалю белае брушка з вышэйшымі плаўнікамі. Над вадой носіцца рэзкія палатніцы накікі. У мінуты годзе мя даяўлос сутыкненне з бракан'ерамі з вадка на вокла яёкі Унорыца Рачышкага раёна. Трое, што былі на ваджой лодцы, не змаглі схавацца. Яны не назваліся, але лодка аказалася службовай — бакеншычка з паста «Унорыца». Былі і свідкі.

Пракурор раёна сустраў «пацярпеўшага» журналіста з лаванай. — Вядома, здарэцца, гучыць рыбу, — сказаў ён. — Напшыце нам кароненькую заяву... Дарэмнамі аказаліся мае

спробы паскорыць справу аб бракан'ерстве. Устанавіў асоб па «гаражычых складках» не было асаблівай цяжкасці. Але «з'ява» спачатку лажалася ў пракуратура, потым яе пераказалі ў мясцовае аддзяленне міліцыі. Праз многа дзён з Рачышкі прыйшло паведамленне, што бракан'ер пакараны. Толькі міліцыя не высветлілася міншай — і адзі, і не той, і не пакаранны... Гэтае паведамленне было адліскай. У раёне не разгавалі і на іншыя выпадкі бракан'ерства.

Ты, хто па абавязку павінен сачыць за парадкам, іншы раз збываюцца, што багаціе ракі — усеагульны, народны дабытак. Можна не сумнявацца, што калі-б у чайнай прапраў коншк рыбы, дак-бы раённая міліцыя прыняла тэрміновыя меры па адшуканню злодзея. А тое, што ў раіе — на ўліку не састаіць, можа прападаць дзесяткамі тон, якя там буда!

У тым-жа Рачышкім раёне ёсць невялікая рачулка Веліч — прыток Дняпра. У вёсцы Салтанова на ёй стаіць спіртзавод. На заводзе адкрыты новы цэх, і аямхолі вытворчасці былі спрушчаны ў раку. Веліч стала мёртвай рачкой. Месца, дзе вясной клалася іру буйная рыба, — атручана. Мільёны мядзак каштоўнай прамысловай рыбы загінулі. Ніхто ў раёне, хоць усё вядома, не разгавалі на гэтае злачынства, не прынялі ўважлівых за адказнасці. Што-год гэты завод забруджае Веліч рознымі іншымі адходамі.

У раёнах Верхняга Дняпра, на Сожы і іншых рэках, тэама, асабліва ў ліпені, чутыя часкі выбухі. Тэхнічныя ўчасткі паглыбляюць ўрыўчаткай абмялеўшы рэчышчы. Пад вяду апускаюцца тысячы кілограмаў ўрыўчаткі. Імяна тысячы. Цяпер узятыя работы на рэках старэйшай з'явай. Шкода, нанесеная імі рыбнай гаспадарцы, вялікая. Самі гідратэхнікі лічаць, што ўрыўчаткі работы на раіе можна быць шкоды для суднаходства знесці да мінімуму або зусім спыніць, але ўрыўчатку ім па-ранейшаму прысланоць.

З года ў год раіе басейна Дняпра ўсё больш забруджаюцца. Не толькі Веліч, але і Сож, і Бярэзіна. Ці дара-

валя, што працягваюцца сілкі нечыстот у Свіслач у самым Мінску. Невыпадкова, у гарадской паласе і ніжэй па цячэнню Свіслач бязрыбная.

Нярэдка на тэрыторыі рэспублікі выдасюцца марозныя зымы, Рэкі прамяраюцца, пакрываюцца льдом нават у месцах з хуткім цячэннем. Вяды абмялеўшы кіслародам, наступваюць так званыя прадухі, калі рыба заваджаецца пад льдом. Мінутай зімой ад вусця Бярэзіны аж да Дняпра рыба плыла пад льдом суднальным патокам, шукаючы выхад. Калі мясцовыя жыхары прабілі раінай у лёдзе дупкі, адкуль бралі ваду, з іх паваліла рыба... Гэтыя стыхійныя бедысты перададзены паўтарваюцца, яны спусташаюць рэкі — гіне дзесяткі тон рыбай напярэдадні вясенняй нерасту. У такіх выпадках трэба ўдзяляць лёд. Але каму? Не ўсе ўчасткі ракі замацаваны за рыбацкімі брыгадамі. Дрэнна арганізаваны рыбацкі спорт. Работа гэтая, як правіла, нікім не праводзіцца.

Рака застаецца пакуль што месцам вольнага плавання: лавіць хто і калі захоча і колькі злее. Хто адкажае за ставі рыбных багаці? І ўсе і нішто. У Магілёўскай вобласці, як правіла, адзі інспектар да рыбагледу, які дрэнна звязаны з мясцовымі арганізацыямі, не забяспечаны ні рэчым транспартам, ні іншымі сродкамі. Роля яго незначная. На месца-жа, калі гаворка ідзе аб захаванні рыбных багаці, спасылваюцца на гэтага берадапаможнага інспектара — ён, маўляў, усёй справе галава.

На наш погляд, сістэма рыбных багаці павіна быць у рэспубліцы палепшана: не прадстаўнічой трэба надзяляць больш высокімі поўнамоцтвамі і неабходнымі тэхнічнымі сродкамі. На іх і на санітарную інспекцыю магла-б быць укладзены абавязкі сачыць за чысцінёй вадэмаў. Узяўка і шмат іншых пытаньняў, як паліпшыне дэсацістак і іх ахова, асабліва ў прырэччых, умяшчэнне кантролю за выдаткаваннем выбухоўных рэчываў.

Вялікі нашы рачныя багаці, але іх трэба ахоўваць, берагчы!

Г. КУЦЭРА.

Антон БЯЛЕВІЧ

На дарогах палыхых

Пэат Антон Бялевіч напісаў новую паэму «На дарогах палыхых». Маладая дзяўчына пасля вучобы павіна ехаць працаваць у калгас пад Оршу агранома. Яе майні ўсім сродкамі імкнуцца, каб дзяўчына засталася ў горадзе. З гэтай мэтай яна спрабуе адлаць дачку замуж за пустаго і нялюблага ёй чалавек. Аднак гераіня пазыма настойвае на сваім і едзе працаваць у калгас. Паэма напісана ў форме дэбюта. З гумарам расказвае малады аграном аб першых кроках сваёй працы ў вёсцы, аб сваім першым сапраўдным каханні. Друкуем урывак з паэмы.

...Зоры ў ясным блакіце, Стая туман сіняваты, Страў у росным у жыце На дарожцы Ігната.

Ён здзіўліўся, нібыта: Некакая сэрца! Я хітру, моў, жыта Агатам, дарчы.

Агранома справа Тут праверыць зарыята Толькі чым, кучаравы, Тут да ночы заняты?

І чаго ён блукае, Туфлі мочыць расою? І каго ён шукае? Мо' дзяўчыну з касою?

Я пытаю — не пытаю: Хай спытае ён першы. Я маўчу, да чакаю, Ён маўчыць, як памершы.

Так ідзем — ні славецка. Паірама на друга, Ён пытае: — Гінальска Паказача каля дуга?

Смешна слухашь мне гэта: Ён такі здаравіла! А нібыта падлетка, — Пра гінальска...

Мой міл, Тут гінальска — зваўка, Не знаходзіш ты слова, — Пакажы, калі ласка, — І праз шлох жытнёў Мы ідзем, нібы дзевы, Да гінальска, да куста. Ой, як добра на свеце, Меўшы друга да густы.

Расказваць гэта — мала Слоў высокіх, навіне, Расказваць моў Кулапа Песняй шырага сэрца.

Расказваць могуць, вочы, Рук гарача ласка... Ручайка булькоца, Мы адны срод ночы, Ноч — харошая казка.

Ручайка булькоца, Ручайка-разорка, А там ясная зорка, — Зноў харошая казка. Мые несі ён хоча, — Пераносі, каля ласка.

Ён міле, як малую, Да грудзей прытукае... За паслуху туюю — Я-ж нябе раскучаю, Ручайка мала!

Ручайка далаёк, Зноў у жыта дарожка, — Дзе нясё сінявоі, Асмьяе ён патрошчу.

Да шчакі ён — шчакую, Ой, гарачы-ж губы, Я-б дарогі туюю, Свет прайшла з табой, любі.

Астуніліся-б горы, Расхінулася-б мора, Ноч-бы стала спітаннем, Дзе скакалі-б горы Перад слай кахання!

Сіяпан ГАУРЦЕУ

Макаў цвет

Я на градах мак збіраю, Ці паспеў ён — паспыта. Спелы мак — Самы смак.

Раптам — шчасце адкуль узьвёўся? — Хлопец хлалкі паказаўся. — Што збіраеш рана мак? — Запятаў мяне юнак. — Ой, сусед, ой, сусед! Заўваж мае шчокі!

Макаў цвет, чырвоны цвет. З ім па вуліцы вясковая Я ішла ў сусенцы новай — І краў. У гэты час Каля ладка без прычмы Прыгаворалі жанчыны: — Камары таўчуч спой мак — Быць надвор'ю, добры знак. — Ой, сусед, ой, сусед! Выдае мяне з табой Макаў цвет, чырвоны цвет.

Р. ПЛАТОНАУ.

Наш калгасны фестываль

Выступленне Марачанскага кіраўнік хору Юген Абабурка.

Выступленне Марачанскага кіраўнік хору Юген Абабурка. харавага калектыву. Запывае

падарункаў перадавікам вытворчасці... Аматыры футболь у гэты час атрымалі магчымасць назіраць цікавую сустрэчу мясцовых каманда.

У наступную нядзелю блакітныя сцягі фестывалю ўзялі соўса «Чырвоны зваўда», калгас імя Леніна, імя Караганова, імя Жукава, «Перамог». Шмат цікавага чакала моладзь на фестывалі ў соўсале «Хмары». Тут на сьвята сабраліся рабочыя соўсале і мясцовага спіртзавода, маладыя хлалочы і арцелі «Комунар» і «Чырвоны партызан». Гэта было сапраўднае калгаснае сьвята музыкі, песні, спорту. Больш трох гады

кі. Не ўтрымаўся і інструктар райкома партыі А. Неклес, які прысутнічаў на сьвяце. Ён прачытаў некалькі сатырычных апаўданаў Остана Вішні. А колкі ўвяселлі было ў момант уручэння прызоў лепшым выканаўцам.

У вёсцы Застварэчча праводзіць фестываль моладзі калгаса імя Варшылы, імя Малагана і імя Маленкова. Вельмі цікавым было выступлен

